

ידיעות שבת

בלשון הקודש

גליון שבועי לעונג שבת

אנטוורפן, בלגיא, יצ"ו

מערכת: yedioshabos@skynet.be

צס"ד

שנה 1 גליון 7 לכבוד ס"ק ח"י שצט התשע"ב

11 February 2012

פרשת יתרו

ויחן שם ישראל נגד ההר

כאיש אחד בלב אחד, אבל שאר כל החניות - בתרעומות ובמחלקות. רש"י
עד שלא ניתנה התורה, עדיין הייתה שורה בין בני ישראל אחדות. ואילו לאחר מתן תורה, התחילו המחלוקות. כל אחד עושה בתורה כאילו שלו היא. בטוח הוא שרק דרכו שלו היא דרך התורה.

בשם רבי נפתלי מרופשיץ זצוק"ל

ובזה אפשר להסביר את התוספות במסכת ברכות (י"ז.). הגמרא אומרת שם: 'וכל העושה שלא לשמה נוח לו שלא נברא'. שואל התוספות: 'ואם תאמר, האמר רב יהודה אמר רב (פרק מקום שנהגו דף נ:), לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה? ויש לומר, דהכא מיירי שאינו לומד אלא לקנות חביריו, והתם מיירי שלומד על מנת שיכבדוהו. עד כאן דברי התוספות.

ואפשר להוסיף, שזה ההבדל הגדול בין מחלוקת בתורה שהיא לשם שמים לזו שאינה לשם שמים. מחלוקת לשם שמים אינה גורמת לפירוד בין הלומדים אלא אדרבה, גורמת היא לאהבה ביניהם, כדאיתא (קידושין ל'): 'אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער. מאי את אויבים בשער? אמר רבי חייא בר אבא: אפי' האב ובנו, הרב ותלמידו, שעוסקין בתורה בשער אחד נעשים אויבים זה את זה, ואינם זזים משם עד שנעשים אוהבים זה את זה, שנאמר: (במדבר כ"א) 'את והב בסופה', אל תקרי בסופה ו' שרוקה, פי קמוצה אלא בסופה ו' בחולם, פי קמוצה, ה' דגושה.

אבל מי שלומד לקנות, נעשים שונאים באמת כפי שרואים בימינו, קבוצה אחת טוענת - דרכו של הרבי שלנו היא הנכונה! והאחרת טוענת - לא! כי אלא הרבי שלנו צודק! ומגיעים לדגות של שנהא בל ישוערו!

ויחן שם ישראל נגד ההר

כאיש אחד בלב אחד וכו'. רש"י
רק בשעה שישראל מאוחדים ומלוכדים 'כאיש אחד ובלב אחד' יכולים הם לעמוד נגד 'ההר' - נגד היצר הרע הדומה להר.

אור ישרים

יש לתמוה, מה כל הכמיהה הזאת שאנו כמהים ומצפים לקיום חזונו של ישעיהו הנביא (ישעיה י"א ו'): 'וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבע'. הרי כבר היה חזון כזה בתיבת נח שבה חיו כל הברואים בשלום. וכי כל כך טוב היה אז?!

אלא שבתבת נח אין כל פלא שהיו חיים שם בשלום, שהרי כולם היו בסכנה, ובשעת סכנה משותפת מתאחדים גם השונאים ביותר. אבל חזונו של ישעיהו היה, שאפילו בשעת שלום תשרור אהבה ואחדות בין שונאים טבעיים.

איתא במסכת פסחים (קס"ז.): (בשעת מתן תורה) 'נקבצו כולם אצל בלעם הרשע ואמרו לו: מה קול ההמון אשר שמענו, שמא מבול בא לעולם?' 'ה' למבול ישב? אמר להם: 'וישב ה' מלך לעולם'. כבר נשבע הקב"ה שאינו מביא מבול לעולם. ומה קול ההמון הזה ששמענו? אמר להם: חמדה טובה יש לו בבית גנוזו שהייתה גנוזה אצלו תשע מאות שבעים וארבע דורות קודם שנברא העולם, וביקש ליתנה לבניו, שנאמר: 'ה' עוז לעמו יתן'. פתחו כולם ואמרו: 'ה' יברך את עמו בשלום'.

והנה כשקיבלו ישראל את התורה, כתוב 'ויחן שם ישראל נגד ההר'. - 'כאיש אחד בלבד אחד'. כאשר ראו אומות העולם אחדות כזאת נפלאה, חששו שמא מבול בא לעולם, ולכן התאחדו כל בני ישראל?

השיב להם בלעם: 'ה' עוז לעמו יתן'. האחדות הזאת היא אחדות אמתית. התורה היא שמאחדת אותם. המטרה המשותפת של כל בני ישראל: 'לתקן עולם במלכות שדי', היא סיבת האחדות. אז פתחו כולם ואמרו: 'ה' יברך את עמו בשלום'. שלום כזה הוא ברכה ולא תוצאה של קללה.

רבי מאיר שפירא זצוק"ל

ומשה עלה אל הא-להים

(שבת פ"ח:): 'בשעה שעלה משה למרום, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: ריבוננו של עולם, מה לילוד אשה בינינו?'

פעם אחת, בימים שהיו האחים רבי אלימלך ורבי זושא זצוק"ל עורכים גלות, בוא לעיירה אחת, וכדרכם, נכנסו לבית המדרש ונתיישבו בתוך הקהל לשמוע את שיעורו של הרב.

עברו מספר ימים, ובמשך כל הזמן לא ניגש אליהם הרב לברכם לשלום ולשאל אותם מי הם ומהיכן הם באים. והיה לפלא בעיניהם. רק בליל השבת לאחר התפילה, משבאו לחלק את האורחים הזרים בין בעלי הבתים לסעודה, ניגש אליהם הרב ושאלם מי הם.

נפנה רבי אלימלך אל הרב ואמר: 'שעה שבא משה רבינו לקבל את התורה, שאלו המלאכים: מה לילוד אשה בינינו?'

אבל שעה שבאו המלאכים אל אברהם אבינו, לא שאל הוא אותם מי הם. ולמה? אלא שכן כתוב בחז"ל: 'אין בודקים למזונות'. ואילו אצלך במחילה מכבודך, אנו רואים בדיוק ההיפך. בזמן הלימוד לא שאל איש אותנו מי אנחנו, ואף לא פנה איש אלינו לשלום. ורק משהגיע זמן האכילה - לכבדנו בסעודה, אתה שואל ובודק!

והייתם לי סגולה מכל העמים

יום אחד הגיעה אשה אל המגיד רבי ישראל מקאז'ניץ זצוק"ל בבכי קורע לבבות ובקשה להיכנס לרבי. ריחמו עליה הגבאים והכניסוה לחדרו של הרבי.

רבי קדוש! קראה האישה בקול בכי גדול. הבא נא לי ישועה על הצרה הפוקדת אותי!

ספרי נא לי, אמר המגיד בקול מלא חמלה.

שנים לא מעטות אני חיה עם בעלי בשלום ובמישור, ולפתע, באה עלי צרה צרורה, בעלי הטוב והנאמן החל לאחרונה למאוס בי, והוא טוען עתה שהנני כעורה בעיניו!

הפסיק הצדיק את שטף דבורה של האשה ואמר לה: 'הירגעי נא בתי, שמא הצדק כאן עם בעלך בטענה זו שהוא טוען כלפיך?'

ותזעק האשה בקול קורע לב, רבי קדוש! בשעה שבעלי נכנס עמי לחופה, השמיע באוזני דברי חיבה רבים ונעימים, ואף אמר עלי שהנני בעיניו היפה בנשים, והנה עכשיו, אחרי שנות עמל ותלאה שעברנו יחד, בהן גיליתי כלפיו הקרבה ומסירות ללא גבול ושיעור, ותמכתי בו ועזרתי לו בזמנים הקשים, הוא מחליט לפתע, שאינני יפה מספיק עבורו!'

כשסיימה האישה לשפוך את מר לבה, נשא המגיד את עיניו כלפי השמים וקרא בהתרגשות: 'רבוך כל העולמים': 'מלוא הצדק עם האשה העלובה הזו. הרי אף אנו, עמך ישראל, בשעה שקרבנו לפני הר סיני והקדמנו לפניך 'נעשה' – ל-'נשמע', זכינו לשמוע מפיך את השבח הגדול וההבטחה: 'והייתם לי סגולה מכל העמים'. והנה לאחר כל הדורות שעברו על עם ישראל בצרות קשות ומרות, פעמים אין ספור באנו לכבוד שמך הגדול באש ובמים, ועכשיו אתה מואס בנו?! אנא, קיים את הפסוק האחרון שאנו אומרים ב-'איכה': 'כי אם מאוס מאסתנו, קצפת עלינו עד מאד', בכל זאת מבקש הנביא: 'השיבנו ה' אליך ונשובה, חדש ימינו כקדם' ונהיה לך לעם סגולה.

ויענו כל העם יחדו... כל אשר דבר ה' נעשה

ה-'כתב סופר' זצוק"ל, שלח יום אחד לקרוא אליו מנהל בנק יהודי בבודאפסט, ובשיחתו עמו ניסה להשפיע עליו שישגור את הבנק בשבת.

הבנקאי, שהיה רחוק ממסורת וכבר היה מתבולל בין הגויים, לא נעתר וטען, שאין הוא יהודי דתי, ואין הוא מכיר במצוות התורה.

הפציר בו ה-'כתב סופר': 'אם לא משום יראת שמים, עשה נא זאת לפחות משום בושא'.

חייד הבנקאי: 'בושה! מה לכאן ולבושה? וכי בושה היא זו לא להיות שומר דת?'

השיב לו הכתב סופר: חכמינו זכרונם לברכה אמרו לנו במסכת נדרים (כ'): 'מי שאין לו בושת פנים, בידוע שלא עמדו אבותיו על הר סיני'. ושאל הכתב סופר את הבנקאי: 'זאת

מניין להם לחכמינו והיאך זה 'בידוע' כל כך? הביט בו הבנקאי, סקרן לשמוע את התשובה לשאלתו של הכתב סופר.

אז אמר לו הכתב סופר כך: 'בשעה שנתנה התורה לבני ישראל, וודאי נמצאו גם אז ביניהם - כפי שמצויים כיום, כופרים ואפיקורסים רבים, שהתורה לא נראתה בעיניהם, ולא היה בלבם רצון לקבל עליהם את עול המצוות. ואם כן, משום מה למרות זאת, נענו וקבלוה? אלא משום: 'ויענו כל העם יחדיו'. משום שכל העם קרא 'נעשה ונשמע', התביישו פורקי העול להיות יוצאים מן הכלל.

ומכאן דרשו חכמינו, שמי שאין לו בושת פנים, שאינו בוש להוציא את עצמו מן הכלל, סימן הוא, שלא עמדו אבותיו על הר סיני!

ויתיצבו בתחתית ההר

רבי ישעיהו מפראגה זצוק"ל, לא הייתה דעתו נוחה מאותם הלמדנים המתגדרים בלמדנותם ובחריפותם ומביטים בביטול ובזלזול על אותם הבעלי-בתים שאין כוחם בלמדנות ובפילפולא דאורייתא כל כך, אבל אף על פי כן הם מקדישים המון מזמנם ללמוד הלכות, משניות וגם גמרא, ומתנהגים ביראת שמים אמתית ושומרים על התורה ואינם מבטלים אפילו כקוצו של יו"ד.

הוא היה אומר: 'מצינו במסכת שבת (דף סח.), שכאשר נתן הקדוש ברוך הוא את התורה בהר סיני, 'כפה על ישראל את ההר כגיגית' ואמר להם: 'אם אתם מקבלים את התורה מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם'. ולכאורה יש לתמוה, הלא כתוב במפורש שאמרו ישראל מעצמם ומרצונם הטוב בלי כפייה: 'נעשה ונשמע', ומה צורך היה בכפייה?!

מוסיף ומתרחץ רבי ישעיהו: ברם, כששמעו ישראל שהקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו ישמיע תורה על הר סיני, סבורים היו שבוודאי ישמיע הקב"ה פלפולים חריפים וחילוקי הלכה עמוקים אשר אוזן לא שמעתם! ולכן מיד נזדרזו ואמרו: 'נעשה ונשמע!' אבל כיון שבאו ושמעו: 'כבד את אביך ואת אמך', התאכזבו ואמרו בעקימת אף: 'וכי בעלי-בתים אנו שקוראים לפנינו פסוקים מן התורה? התחילו נשמטים ומסתלקים בזה אחר זה, מיד כפה עליהם הקדוש ברוך הוא הר כגיגית!

ויתיצבו בתחתית ההר

איתא במסכת עבודה זרה (ב:): 'ואמר רב דימי בר חמא: מלמד שכפה הקב"ה הר כגיגית על ישראל, ואמר להם: אם אתם מקבלים את התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם.

ה-'חיות יאיר' זצ"ל מקשה, מהו הלשון: 'ואם לאו, שם תהא קבורתכם? היה לו לומר: 'פה תהא קבורתכם!'

ואומר בעל ה-'פרדס יוסף' זצ"ל בדרך צחות: 'החיים בארצות הגויים עושים כליון בעם ישראל. בהרבה מקומות עוזבים את תורת ישראל על ידי שמד, נשואי תערובת, התבוללות. ובימינו רואים אנו עוד רעה חולה: 'איבוד לדעת'. אם אין העניינים הולכים כפי שהחברה מחייבת, לוקחים הם את נפשם בכפם.

בכל תולדות ימי עמינו, סבלנו מאוד, ואף על פי כן החזקנו מעמד הודות לאמונה האיתנה ששאבנו מהתורה הקדושה. אבל כיום, המכשול הקל ביותר מוציא את האנשים משווי המשקל שלהם והם מבקשים פתרון בהתאבדות. וזהו פירושו: 'אם לא תקבלו את התורה 'שם' כלומר, בארצות הנכר, תמצאו את קבורתכם, כי בעיני עצמכם לא יהיה ערך לחיים.

ואולי אפשר להוסיף, שלכן 'רשעים בחייהם נקראים מתים', כי בלי התורה, האדם אפילו הרשע הכי גדול, מרגיש שאין ערך לחייו.

אנכי ה' אלהיך

איתא במכילתא דרבי ישמעאל יתרו (פרשה ה'): 'ולפיכך נתבעו אומות העולם בתורה, כדי שלא ליתן פתחון פה להם כלפי שכינה לומר, אילו נתבענו כבר קיבלנו עלינו, הרי שנתבעו ולא קבלו עליהם'.

בבית הכנסת בסלוצק קראו פעם לעלות לתורה לאחד שהיה מחוגי המשכילים. עלה הלה על הבימה וסלסל קולו בנעימה השגורה: 'אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו'.

יחך הרב, רבי יוסף בר זצ"ל, ואמר לאנשי שיחו: 'סבורים אתם שברכה לבטלה הוא מברך? לא ולא! הוא דווקא אומר את הדברים בכוונה ובשמחה. שהרי אילו ניתנה התורה לגויים, היה הוא נאלץ לקיים אותה לכל פרטיה ודקדוקיה, כדי להידמות לגויים, אך כיון שניתנה תורה לישראל ולא לגויים, אין לו כל צורך לקיימה, לכן הוא מברך בכוונה ובשמחה: 'ונתן לנו (משמעו: ולא לגויים) את תורתו!'

זכור את יום השבת לקדשו ששת ימים
תעבד ועשית כל מלאכתך ויום השביעי
שבת לי-הו-ה א-לה-יך לא תעשה כל
מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך
ובהמתך וגרך אשר בשעריך כי ששת ימים
עשה י-הו-ה את השמים ואת הארץ את
הים ואת כל אשר בס וינח ביום השביעי.

בפרשת ואתחנן, כתובה מצוות שבת בעשרת
הדברות, בשינויים רבים. וכך כתוב שם:

'שמור את יום השבת לקדשו כאשר צוך יהוה
אלהיך ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך
ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל
מלאכה אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך ושורך
וחמרך וכל בהמתך וגרך אשר בשעריך למען
ינוח עבדך ואמתך כמוך וזכרת כי עבד היית
בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהיך משם ביד
חזקה ובזרע נטויה על כן צוך יהוה אלהיך
לעשות את יום השבת'

ונפרט את ההבדלים אחד לאחד.

א. ביתרו - 'זכור', בואתחנן - 'שמור'.
ב. בואתחנן הוסיף אחר המלה 'לקדשו' את
המלים: 'כאשר צוך ה' א-לה-יך'. ג. ביתרו
כתוב: אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך
ובואתחנן כתוב: 'אתה ובנך ובתך ועבדך
ואמתך ושורך וחמרך וכל בהמתך'. ד. ביתרו
כתוב: 'כי ששת ימים עשה י-הו-ה את
השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בס
וינח ביום השביעי' ובואתחנן כתוב: 'למען
ינוח עבדך ואמתך כמוך וזכרת כי עבד היית
בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהיך משם ביד
חזקה ובזרע נטויה'. ה. בואתחנן מסיים: 'על
כן צוך יהוה אלהיך לעשות את יום השבת'
וביתרו אין נמצאים מלים אלו.

וצריך להבין את כל השינויים הללו, כי ידוע
שאר בתורה אפילו קוצו של יו"ד שאין לו
משמעות.

א. הנה. ההבדל בין 'זכור' ל-'שמור' הוא, ש-
'זכור' הוא על קדושת השבת עצמו ו-'שמור'
הוא על שמירת מצוות השבת. 'זכירה', הוא
בענייני המחשבה והרוחניות של יום השבת
'שמירה' הוא בענייני המעשה של יום השבת.

לפי רעיון זה, הכל יובן כפתור ופרח. ב. מכיון
שבפרשת ואתחנן הוא ציווי על 'שמירת
השבת' כלומר, על המצוות המעשיות, שייך
לומר: 'כאשר צוך ה' א-לה-יך'. כלומר,
המצוות שצוך ה' במקומות אחרים איפה
שהתורה מפרטת את פרטי מצוות השבת.
ג. ביתרו שזו מצווה רוחנית של זכירה,

מספיק להזכיר בה 'בהמתך' הכולל כל החי
בביתו שירגישו את קדושת השבת, כעניין
שמוזכר אצל חמורו של ר' פנחס בן יאיר שלא
רצה לאכול טבל כי הרגיש בביתו של ר' פנחס
בן יאיר קדושת כל דבר, אבל בואתחנן שזה
מיסב על שמירת המצוות ועל אי עשיית
מלאכות, נכון הוא להזכיר ולפרט גם את
הבהמות בהם משתמש בעשיית מלאכה ולכן
הוסיף 'כל בהמתך', לרבות אלו שבהם עושה
עבודות גם חוץ משור וחמור המקובלים
לעשות בהם עבודה. ד. מהו ענין 'זכור'?

'זכור' הוא לזכור את תכלית ואת קדושת
השבת. ואיך זוכרים זאת? כשנוכחים בבריאת
העולם ומכירים שהכל נברא בתכלית
להשלים את הבריאה, לכן שייך לקשר את
זכירת השבת עם ששת ימי המעשה. מה שאין
כן בואתחנן, ששם מדברת התורה על ענייני
מצוות השבת, שזה שביתה ממלאכה, שם
שייך לתת את הטעם: 'וזכרת כי עבד היית
בארץ מצרים' ועבדת שם עבודת פרך ובגלל
כך, לא היה זמן להקדיש לרוחניות וה' הוציא
אותנו משם ביד חזקה בגלל עם ישראל כפי
שכתוב ב-'כלי יקר': 'וכל כך נשתקעו שמה עד
שלא רצו לצאת ממצרים עד שהוצרך הקב"ה
להוציאם משם ביד חזקה, ואותם שלא רצו
לצאת, מתו בשלושת ימי אפלה! יוצא מזה,
שה-'יד חזקה' בה הוציא הקב"ה את ישראל
ממצרים, אינה רק בזיקה למצרים אלא
בזיקה לישראל, אותם היה צריך להוציא ביד
חזקה! וכל כך למה? כי בעשותם עבודות ביום
השבת, איבדו כל ערך רוחני והגיעו עד
לחמשים שערי טומאה ולא עד בכלל. ולכן
מזכירה זוה התורה את חשיבות השביתה
ממלאכה ביום השבת. וכדי שנבין זאת ולא
נחשוב שיום השבת זו רק טובה פיזית שעושה
הקב"ה עם עם ישראל כדי שינוחו ביום
השבת 'גופנית', מסתיימת מצוות שמירת
השבת בפסוק: 'על כן צוך יהוה אלהיך
לעשות את יום השבת'.

ובעצם גם בענין 'זכור' יש ענין 'שמור', וגם
בענין 'שמור' יש בו ענין 'זכור'.

ביתרו שזה ענין 'זכירה' כפי שאמרנו, אומר
הפסוק: 'ויום השביעי שבת לי-הו-ה א-לה-יך
לא תעשה כל מלאכה כי איך יוכל אדם
להתעסק בענין הזכירה? רק על ידי שביתה
ממלאכה כדי שיוכל להקדיש עצמו בלי טרדה
לענין הזכירה. ובואתחנן שזה ענין שמירה
כפי שאמרנו, אמר הפסוק: 'למען ינוח עבדך
ואמתך כמוך, ו**זכרת** כי עבד היית בארץ
מצרים. שתכלית השביתה ממלאכה היא כדי
שנזכור ונבין את תכלית שמירת השבת כפי
שאמרנו.

ב.ו.

א-ל קנא

פעם התווכח כומר עם רבי יונתן אייבשיץ
זצוק"ל ואמר לו: 'ראה מה בינינו ובינכם.
הדת שלנו היא דת האהבה והחסד, ואילו
א-לה-יכם הוא יא-ל קנא!'

ענה לו רבי יונתן מניה וביה: 'אף אני אומר,
ראה מה בינינו לביניכם, אנו מסרנו את הדין
והנקמה לא-לה-ינו, ובחסד ובאהבה החזקנו
אנו, ואילו אתם מסרתם לאליל שלכם את
האהבה והחסד, ואת הנקמה השאתם לכם!'

כי לא ינקה י-הו-ה את אשר ישא שמו

לשווא

שאל רבי מאיר מפרמישלאן זצוק"ל, מפני מה
חמורה עבירה זו של שבעת שווא מכל
העבירות שבהם מועיל חזרה בתשובה לנקות
לגמרי את החטא, ובעבירה זו, אין מועיל בה
תשובה, כי הרי כתוב: 'כי לא ינקה ה'?

תירץ רבי מאיר'ל מפרמישלאן כך: אם אדם
אוכל למשל, טריפות, אז נכתב בספר
הזכרונות שאכל טריפות. וכשהוא עושה
תשובה, מוחקים את כל העברה הזו מהספר
ולא ניכר כלל, אבל כשנכתב בספר, שהוא
נשבע בשם ה' לשווא, (בעצם, העבירה
היחידה שעוברים בהזכרת שם ה'), אף על פי
שהוא עושה תשובה, אי אפשר למחוק את כל
המשפט, כי אסור למחוק את שם השם,
וממילא נשארים סימני החטא. וזהו כוונת
הכתוב: 'כי לא ינקה'.

כבד את אביך ואת אמך

יום אחד באו אב ובנו להתדיין אצל מורה
ההוראה הוורשאי רבי יצחק פייגנבוים.
בשעת הטיעון נהג הבן בגסות רבה, ולא פסק
מלבזות את אביו.

קפץ רבי יצחק ממקומו נרגז ונרעש - לא, אני
לא דן בדין הזה! פסול אני לפסוק בדין תורה
זה, לאחר שראיתי את הדרך שבן זה מדבר
אל אביו, אני חש שהפכתי להיות לו לשונא,
ושונא אסור שיהיה יושב בדין.

יהודי אחד בא אל ר' שמואל סלנט זצ"ל ובפיו
שאלה: 'בינו נסעו לאמריקה, ופרקו שם עול
מצוות, מחללים שבתות ואוכלים נבילות
וטריפות, והנה הם שולחים לו כסף לתמוך
בו. האם מותר לו להשתמש בכסף זה?

השיב לו ר' שמואל: לפי דבריך, רק מצוה
אחת בלבד נשארה בידם - מצות 'כיבוד אבי'.
האם גם מצווה זו ברצונך ליטול מהם!'

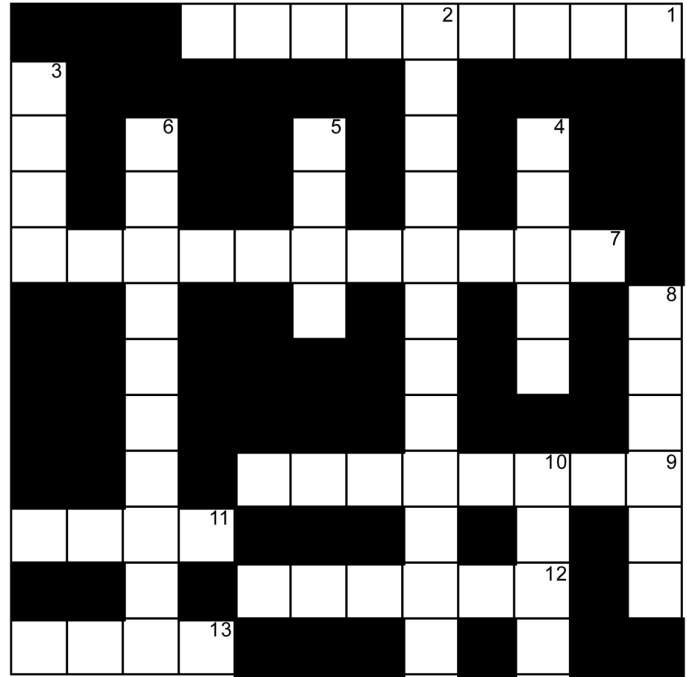
תשב"ץ פרשת יתרו התשע"ב

מאזן

1. עצתו של יתרו שמשה יהיה...
7. ה' נשא את בני ישראל בצאתם ממצרים
9. שם התיצבו בני ישראל
11. בזה נכנס משה אחרי קבלו את עשרת הדברות
12. שם בנו השני של משה
13. היה כהן אבל לא משבט אהרן

מאנף

2. ישעיה קרא לעצמו
3. שם בנו הראשון של משה
4. במה אסור לעלות על מזבח אבנים
5. מזבח אבנים אסור היה לבנות אותם
6. איזה פסוקים מהתורה הוציאו מהתפילה בגלל תקנת המינימ
8. יתרו אמר למשה שזה יקרה לו אם בני ישראל יעמדו עליו מערב עד בוקר
10. מצא את בני ישראל בדרך

פתרון התשב"ץ בגליון פרשת משפטים בעז"ה.

המצליח לפענח את החידון השבועי במשך עשר שבועות בזה אחר זה לפני הופעת הגליון הבא, יקבל פרס USB STICK עם כל ההקלטות של יוס'לה רוזנבלט ע"ה! נא לשלוח לא יאוחר מיום רביעי שבכל שבוע את הפתרון לכתובת האימייל של ידיעות שבת.

פתרון תשבץ בשלח תשע"ב

